

LUF 49.

ACC. N:R M. 12048:1.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Lörning: Vid högtiden som hölls och bekräftades,  
men mest vid midsommartid, lovade man: Trä-  
frökar ställdes på var sin sida om dörren. I  
öppningsrörelsen "frickom aldrig lörning." Det fanns de som  
gaf det men säll eld på huset.

Golvet: Till söndagarna hackade man curis, som  
ströddes ut på golvet. Ibland lade man sand  
under riset. Då man endast skurade golven till  
jul, pingst och midsommar, bestroddes golven  
därför att det var renare och friskare, och dessutom  
spelade ronan att pynta en stor roll. Vid dörren  
lade man alltid en trasmatte, men vid högtid-  
liga tillfällen kom de övriga mattorna på.

Täggprydnader: Mycket sällan ritades bonader upp, men  
till jul pryddes väggarna med jultre, som sedan  
tog ned. Tapetsering blev allmän i början av 1900-  
talet. Tapeterna var färgglanna, men färgerna  
var mörka. På de övriga gäddarna hade man

haft tapeter rycket, länge. Tavlorna var rika allmänna  
men på gälden i Byggnad hade man ett hundratal  
tavlor med svenska kungar Landskapsmålningar  
kom på 1900-talet. Tavlorna köptes i stan.

Bords- och skäppryddnader: Dukar användes endast vid  
högtider som jul, påsk, pingst och midsommar.

Samma dukar användes. De var huvudsakligen i rött  
dräkt eller blå-ell. rött- och vitt i 10 skiftedräkt.  
Blommor <sup>stod</sup> på skåpet och i rikare hem gjordes figurer.

Till jul lade man en vit duk på bordet ~~och~~ på  
det fjärrstakar. Likadan duk vid påsk, pingst och  
midsommar. Man satte in blommor i vas och till  
pask målade ofta några gårdar i färgen  
ägg. Vid familjefester hade man också  
duk och blommor, utom vid begravning då dukar  
och servetterna hade en svart bård, invänd eller påsydd.  
Spisar: I köket hade man en öppen spis, i  
vilken stod en trefoting, där man lagade maten.

På 1900-talet kommo köksspisarna av järn. I rummen hade man s.k. pottugnar, som var av glasert leger och murade från golvet till tak. Dock fanns alltid ett eller två rum, som saknade spisar.

Belysning: I meddelarens hem användes alltid fotogenlampor, men en stekstake stod hemma vid spisen, dock utan att brukas.

Blommor: Blommor i var var mycket vanliga. Likaså förekommo krukväxter; däribland var bakarin, pelargonier och toffelblomman de viktigaste. Stickingtopp från krukväxten. Meddelaren hade hörluttrycket: "Du ska' vara dej så att du' en avägga, så ska' du bli en."

Andra prydnader: Hållukrokar gjordes hemma och av färgat silkepappe gjordes man rosetter och fäste i dem.

Dessa upplysningar gäller en gård i Öppryd, under vilken meddelarens födelsehem, ett togt, soterade. Då gården bytt ägare har allt förändrats.

Lut 74

ACC. N:R M. 12048:4.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Svamp: Alla sorters kallades bara svamp och möjligtvis flugsvamp. Svampen ansågs inte matnyttig och först för flintorna så sedan började svamp plockas i trakten. Från Blekinge kom lockade muskler som man använde till smältt 'Herrskypen' begynte först med svampströmming, främst då kantareller. I allmänhet tyckte man inte om svamp, därför att den växt på marken och var full av mask. Inte förrän på senare årtionden har propaganda för svamp spritt genom böcker. 'Koua', som gått länge på blötnäbb, var fullkomligt trötta efter svamp och av flugsvamp blev myrorna mycket besök. Svamp plockades av skolbarnen, som sedan sålde den till 'bäplockare', som för till stau med sin flukt, sina brä och, då de köpt, även svamp.

Kött: Då de stora slakterierna anlågts och efter första världskriget började man äta häskött. Meddelaren är jävtr inte häskött, då det saltat

oh rökt, luktede sveltig kött. De bristarna för  
slaktades, begravdes de oh ingenting togs tillvara.  
Tilt: Killing, lamm: På dessa djur togs allt tillvara  
oh bereddtes. Man stack dem i bungen, så att  
kroppen midde flyttat. En kilo t. ex. delades i fyra  
delar oh av dem lyftes de bort med kött från  
nästa slakt i en annan grid. På så sätt hade  
man alltid färskt kött.

Tilt: Rapphöns, fjäder oh hare jagade man oh köll  
ätk i samma utskärning som nu. Vårkäninerna  
lyckte man nu få små. I början av 1900-talet  
inköpte doktor Amnstoll fåglar, som han  
slappade ut oh som sedan jagades i trakten.

Äm: Tuppern oh höns maktades oh ätk.

Fisk: All slags fisk ätk gräna oh all ansigs som  
en delkross.

N. M. 9.

ACC. N:R M. 12048:6.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Bridet: Endast vid högtider lade man på dukar.  
De var av vitt linne, rårda i 10-kräftedukt i  
hemmet. Till vardags användes dukar, som bestod  
av målad bomullsrå. Och de tokerdes bara av  
mellan måltiderna och låg sedan kvar. Dessa dukar  
användes på 90-talet.

På smätorden frickom dukar av samma kvalitet.  
Loken täckte för det mesta hela brödet, ibland  
kunde man tagga en liten duk vid den kortsida,  
som användes vid dukning. Man rörde dukarna  
spär och var gärd använde sina egna. Namnet på  
dem var detramma som nu och dukarna användes  
bara att lägga på brödet. Till fest användes även  
dukar i färg, rårda i röllakan.

Servietterna var rårda som brödduken i  
vitt linne och var större än nu, ungefär 45x45  
cm. Dessa hade de haft så länge meddelaren  
minnes.

Wärkningen skulle helst ske med rätt gam  
i skorstugn, på serviettarna i ena hörnet  
och på dukarna på ena sidan över soffen.  
Man märkte med störst och fläckuam och  
ibland förekom en blomranka eller krona, dock  
utan symbolik, endast för dekorens skull.

Knytdukarna var rutiga el. rautiga och  
var ungefär 1 x 1 m. Dessa användes då man  
gick för att handla. Varmen lades då i  
duken och de fyra hörnen knöts ihop och man  
stäck armen under kanten och bar kypen på  
detta sätt. I början av 1900-talet kom korgarna  
och då lades duken över innehållet.

Förklädddukarna var det som de medhålls  
sakerna. Förklädd medhålls på alla kles såsom  
blommor nu för tiden. Främst då spettekakor,  
knyttkakor och till sjuka något extra gott  
såsom 'äggkakor'. Förklädd kom omkring år 1910.

I stället för blommor till begravingar medtog  
ofta krusar av svarta pärlor. Förringen lades  
upp på stora fat, täckta med servietter, där  
börnen viktes in. Vid kyrkfärd tog man med  
mjölk i en halvstygflaska, (1890-t. kom med liter-  
och mätarmått) och smörgåsar, som man lagt i paket  
till arbetsplatsen tog man med maten i en säck-  
formad påse av skinn, kallad preusel.

Under förringsfärderna lades en vit linneduk. De  
stora gäddarna hade ett särskilt rum för <sup>lik</sup> kistan.  
Tunga birstäcken användes, men under kistan breddade  
man ut ett vitt lakan och strödde runt omkring  
med gravis. Runt omkring kistan placerade  
man "tallor", bord med sexkantiga skivor  
och var ben emellan dem. På dessa stod Gristakar.  
Högsäte, brück säte, stol. Tunga dymor fanns utan  
täckten lades på brücken, riktigt för fanns en stoppad  
soffa. I liggbrücken, som drogs ut, ströddes lakanen.

ACC. N:R M. 12048:9.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

ut i botten eller stoppades i ett 'pöse'. Över  
halsen lades ett täcke, över ryg hade man  
dynor stoppade med gärfjäder. Täckna voro  
rädda i 8- el. 4 skaff eller damast i ylle  
på bomullsreps i alla färger. De voro ungefär  
4 x 3½ aln. och vekos dubbla. Trätork lades över  
bängen med en vävel träktängd, dock ej i  
vardagslag. Vid högtidliga tillfällen kom dynor  
och kuddar fram. Vänmost bägrade frökon  
på husfaderns plats vid ena kortsidan men platsen  
var ej särskilt utmärkt. På söndagarna tvålade  
man om vem som hade rackars i klyvorna, de  
var ofta i rotlakan, men till vardags användes  
sidana i skinn, då de ju täckte alla väder.  
Ofta voro de broderade inred krossen på var  
kläde. Fodret var av linserän och stoppat med  
spädet eller tagel. Dynorna hälls fast med  
brud som knöts under midelbåsen.

Till brölloren som hölls i hemmen, användes en stoppad kudprall, med rind el. broderad dyna i frägar. Som ragnstücken användes en sommaren ett täcke av grovt yllegarn och det sveptes om benn med damm men om vintern hade man fothack i skinn el. färlar med kylan.

Sängen: Lå haken hade man i sängen till i början av 1900-talet, då man bröjde med machas, som hade samma namn då som nu och var rind av linnegrun i soloterranör. Underlaken användes under den soraude och var 4 alnar långa. Överlaken kom på 1900-talet, även det 4 alnar långt. Brudlaken syddes av den blivande bruden i engelskt broderi eller med stjärkstyg, med rånkor- eller blommotiv.

Sparlaken hängdes över två kappor som pryddes över sängen och gick på sidorna med

till sängkarmen. Det var rött i färgen eller ryllt.  
Slut ungefär 1910. Sportakniet var i ett stycke  
ungefär 4 m. av linne eller raudigt ylle. Likakant  
för trimningsränder. Man låg på baksken, stoppade  
med dun i blå- och grårandliga var. Täcken  
var i dräll, 8-el. 10-skift. Närmare 20-tak  
bröjde man köpa sticktäckor och fabriksfiltre  
från krångresande försäljare från Småland. Önsprå  
sig hade man boks, som kan finnas hos en  
sida hos många gamla, men i allmänhet  
slutade man med boks för 20-25 år sedan.  
Kuddarna var stoppade med fjäder och överdrogs  
med ett ruggigt i vitt linne, ej broderat i var-  
dagslag men ryllt som i vissa dagar med knyt-  
bund. På vintern använde man dynor, på sommaren  
täckor. Skinnaderna i sängkarmstämningen där som nu  
varat många år till borta till grått och brun och det mera  
slutna till tjämare. Sänghjälpare o.k. sängabund,

för sjuka och gamla, bestod av ett tygklätt rep  
med en virkad boll i ändan. Sängen uppmändes  
med lerkrus, som, omhändertade med en handduk,  
fylldes med hett vatten. Paradhandduk hängde över  
handdukarna i sängkammaren. Denna handduk var i  
rött linne med en mörk bård och flans nedtill. Sängen  
var om dagen hyrskjuten. Var person hade två  
kuddar, en långkudd och en mindre, medkudd.  
Bäddningen var likadan överallt.

Täpper och tapet: Då tapeterna kom, tapetiserades först flur-  
rummen och sedan de övriga rummen. Meddelrummet kommes  
ihop en gränd i Ängeryd, byggd 1845, som haft tapeter  
i flurrummen sedan långt tillbaka. Sängstiken, som ej  
användes, hängdes i början av 1900-talet på väggarna,  
gröna i en häna. Handdukarna hängdes på en pinne,  
senare på en krok i köket. Tre stycken långhanddukar  
användes vid bäddning av likstän. ~~Plöjes~~ gårdar länade  
ut dem till böjare. Långhanddukarna var röda av grått linne med

knypplad spets i ändarna. De rista i träcken användes vid Näsum för omkring 10 år sedan.

Fästergardin: Så länge meddelaren minns har hemmagjorda gardiner använts. Först: flurrummen. De var av tjockt linn och bestod av två ridsgardiner, som möttes i mitten. Den vänstra kunde rullas upp vid karmen och föll sedan i veck till golvet, medan den högra var rak och nådde till karmen avslutad av en frans. Rullgardinerna gjorde man ofta spär i fin linnesår och långrandiga.

Golvmatta: I vardagsrummet hade man först husket grön- eller svart, men i början av 1900-talet började mattorna att grådas. Innanför dörrarna hade man träsmattor eller av <sup>mattor</sup> nötkälgarna. Svinmattor i munkabith framför skiv eller soffor hade man. Men annars var det obekvämt med "pälken".

Köp och gåra: Tisarna gjorde hängflur på Söder-saker garv i allmänhet. På 1900-talet började man

köpa av kringresande. Då kunde man skaffa sig  
näst och nytt borta. Komma på Täckvik, norr  
om Tunga, gick omkring i hemmen och undervisade  
och hjälpte flickorna. Hon fick betalt med litet  
pengar och matvaror.

Frivaring: Textilerna förvarades i kistor. På toymå  
hade man upp till 5 kistor och på större  
gårdar kunde man ha 15 stycken. Täckor och  
filter luftades ett par gånger om året. När  
näst använde man malört och nastalun. De gamla  
trodde att malen skyddade lycksräta; därför lade  
de in textilier i tidningspapper.

Uppgrifterna stamma från den grida i  
Lapponia där meddelaren tjänade.

ACC. N:R M. 12048:15.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Ull: Fri höll man sig med i fästmåsammet för  
 allens skull men naturligtvis även för köttets skull.  
 På större gårdar hade man kanske särskilda raser,  
 men i allmänhet höll man sig med små få av olika  
 slag. Ullen var lätt keuring och kunde vara både grov  
 och fin, tät och lös. Man talade bara om bra eller  
 dåliga ullfår. Man hade inga ägaremärken på fäsen. Fä-  
 skaden kände igen alla fäsen i flocken. Man kände  
 på djuren, då de var fridiga för klippning. Först på  
 senare tid ha olika raser kommit. Men då man  
 kunde kopra grov och klude fridiga, slutade fäskarna.  
 Läckan var slät och godmodig medan laggen var  
 kullig och temperamentsfull.

Man höll endast vita och svarta få. Det var  
 ingen rent svart fåg, emedan men blakt den svarta  
 ullen något rödgrå. Hår och ben var brunaktiga.  
 Vita få tyckte man först om, då man kunde fåga  
 deras ull i gråa fågar. Sammen föddes vita eller

svarta. Många som hade stor fröesättning sålde till dem som ingen hade. Den enda lykeshauset var att man lånade in ull till frukter och fisk tillbaka från och filtar. När man lejde tjänares fick de 2 kg ull i stället för fröesättning. Annars kostade 1 kg ull 2 kronor. För ett körmådergsverk betalades ungefär 50 öre, alltså behövdes fyra dagverken för ett kilo ull. Detta var omkring 1898.

Fårer klipptes i slutet av april och september. Påsfårer klipptes först och inte förrän 2-3 veckor därefter fick påsen och skinnat tagas av. Det var också hur lång man ville ha ullen.

Ullen kallades <sup>våren</sup> löpa och så höstull på hösten. Höstullen gav mest och bäst, ty den första var muntig och torig. Sammenullen var inte så bra, men dög till filtar och sämre varor. Paggull och frull var bäst.

Man band ihop sämre fåren och höger

bakken och träslom och sedan låg färd snällt  
en person skötte i allmänhet arbetet med klipp-  
ningen. Man höll till ute på gården. Man  
tröjde på ena benet och klippde uppåt ryggen  
så att man fick en stor ullkaka. På struken  
barnades en liten luss. Till arbetet användes en  
rättskild ullsax. Den såg ut som en modern  
ullsax. Den lilla, vanliga saxen kallades 'sisare'  
och den större, tygsax. Klippningen var ut-  
slutande ett kvinnaarbete.

Man tog ifrån huvud och magull,  
så kallad nerstull. Ullen förtvades på vinds-  
kammaren tills den skulle färdas. Någon rättskild  
slag ull användes inte till varp, stickning eller  
inslag. Till varp och stickning fickullen tvinnas  
2-3-4-trådigt medan den till inslag skulle vara enkel.

Färdigt tråddes med händerna i soda-  
tillsatt vatten, ungefär 50 liter för ett färdigt

Ändringsarbetet friggades under vinterhalvåret i stadtugan. Man tog var lite ull i ränder i en påse för attullen skulle få rumsligare utrymme och inte vara för kall. Färdig grovkardades ullar i en skrubbletränk. Denna bestod av en brida fastsat vid en bänk och med en lös brida arbetade man. Skrubblingen var det tyngsta arbetet. Färdigskardningen skedd med handkardor. Smälämnings horn av vilka sådana nu stora säckar. Till finare tyger blandades ullar efter skrubblingen; då tog man ullsträngarna och raggade sönder dem och fick sålunda ullar blandad. och sedan kardade man om. Dägnningen kallades att "kappa ull". Ullsträngarna skulle bli smala som en lumme. Sedan lades de på torkmattor, "ollor", för att de inte skulle "holka" igen. Dessa ollor var låga korgar med botten flätad av hasselgränor.

Garnet frigades. — Riktigt svart fick man

gamm frugning. Grift garn fick <sup>man</sup> gamm blandning  
av dubbelt så mycket ull som svart för-  
kardningen. Man vappade av och bredade flera gånger.

Man lejde ej hjälp till detta arbete. De  
vida släktingar kom, stannade de ett par  
månader och hjälpte till med ullberedningen med  
mat och husvarn och ibland lite ull. Meddelaren  
fick sin första daglön, 33 öre, då hon var 12 år  
och hade hjälpt till med kardning. Gamla, ensamma  
damer åtog sig spinning för 40-60 öre per kilo.  
Kardgillen <sup>heller</sup> bara på småställen. Ibland drygade man  
sig med gammalt stickylle till mindre varor såsom  
häsbacken, mattor o. dy. Ett skumpskast klipptes upp  
i fem remsor, som sedan rers upp, bredades och  
blandades med dubbelt så mycket ull för att  
få det starkt. Innan kardningen vidtog trätades  
stickyllet på en valkeflage och kringles till tork på  
gälda stänger. Man kallade sedan detta garn sockergarn.

Nöthri: Detta fick man från graverier för några  
pen per kilo. Nöthriet brukades inte inför det  
var bemängt med kalk, som sät omkring vid bue-  
ningen, som skedd i dröglighet. Så var det  
ha med bra raggan, som gick att skura. Allen  
draggades med nöthri till maten. De blev slit-  
starka. Nöthri brukades som ull i samre kuddar.

gethri, ragg: Man klippade getterna för raggens skull.  
Island köpte man gethri att drugga ut allen med.  
Det användes då till grova saker, som stora utangar.  
Stokumparna och var mycket starka. Gethri  
brukades som ull.

Flundhri: Det var senare än gethri och användes  
blandat med ull till saker. Flundhri brukades  
som ull.

Annat material: Trötagel användes till underkläder, som  
kunde användas i långa tider. Taget smurades ihop till  
långa stänger och med lite fjäder blev det utmärkt att  
ligga på.

N. M. 26,

ACC. N:R M. 12048:21.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Den textila tillverksningen var omfattande och  
förelåg i de flesta gårdar. Arbetet var förlagt  
till vintern, då man var fri från jordens skötsel.  
Kvinnorna var sysselsatta med arbetet, särskilt  
ungarna. Då lanthandeln i början av 1900-talet  
började taga fart, försvann vävningen i hemmen.

Man odlade linnet på sina ägor och då  
det var färdigt på hösten, rustade man upp det  
och tvåkade det. Sedan regrade man bort fröna med  
häcklor och bredde ut det till rötning i raka flö-  
veckor. Därefter vidtog bytningen eller tråkning.  
Därefter man vid skätkstolen med skätkräst, skäl-  
tinet i tre groolekar: blaur, tågar och skätkfall.  
Sedan spann man det och garnet byktes och  
eventuellt även blektes i vinn. Sedan vidtog  
vävningen och den färdiga väven byktes och  
blektes i vinn, varefter man sydde ihop den  
till sitt ändamål.

Nåå kläderna, dukerna och filtarna etc. var färdiga, fick var och en sitt. I regel såldes inte de färdiga produkterna, men det häände att brostuga-sittarna använde sina textiler på detta sätt. Dessutom kunde man se hringnadsbindermålarningar köpa billiga dyner o. dy.

I regel arbetade alla kategorier med textiltid, och tyvärr var vi tvungna att varföra att spinnare vissa kilo ull eller lin åt bönderna för sin jordbit.

Bönderna kunde ha "hela tre mantlar" eller bara 20 tunnland. Storleken på gårdarna skiftade då som nu. Tyvärr hade omkring tre tunnland.

Mönster fick man från böcker, som ofta gått i arv från mor till dotter. Mellan gårdarna fanns ingen skillnad mellan mönster, men väl mellan riterna. Årstattda hade man inte för textiltid, men istället stannade vi och hjälpte tre till fyra veckor på

ACC. N:R **M. 12048'23.**

*gården och drog sedan vidare till nästa.*

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

Klädedräkt: De konfektionsgjorda kläderna kom i början av 1900-talet, men vanligt att köpa dem blev det inte förrän närmare 20-talet, medan de gamla byskräddarna fanns kvar. Man fick till stau' och köpte då främst arbetskläder. I Västra by kom ingen tygbröd förrän för 5-6 år sedan.

De bättre situerade började köpa konfektionsgjorda även i allmänhet tyckte man inte de färdiga kläderna var så bra som de hemmagjorda men betydligt snyggare och mjukare.

Skodon: På 1890-talet köpte meddelaren sina första skor i Kristianstad, då han började tjäna hos gren Hånn Lm. Sulorna var tjocka och grova och skorna pluggades skor. På landet började butikerna sälja skor på 1900-talet.

Textil: På 80-talet fick meddelaren sin första bomullsblus, "då var jag så glad, så jag tog stora skutt på näsen. Vad jag tyckte jag var fin! Jag

var nog så då. Sedan gick det ganska fort. Innan  
jag slutat skolan, fanns det twills för 25 öre per  
moter. Handlaren Sallroth tog hem lyggr på 90-talet.  
Tygerna användes både till arbets- och färdkläder.

Färskill ungdomen tyckte nu dessa nya behag-  
liga lyggr, medan de äldre inte fann dem  
så slitstarka, som de hemrända. Vidare köpte  
man lyg till gardiner, som man sydde, det var  
i början av 1900-talet. 1908 köpte meddelaren  
sina första gardiner till sitt hem.

Möbler: De hade samma namn då som nu och  
man köpte dem i stau. Färdiga var markuads-  
möblerna i slutet av 1800-talet. Meddelaren hade  
i sitt hem en byrå, som hon köpt på markuaden  
i Kristianstad år 1898 för 16 kronor. För pinn-  
stolarna betalade man 2:50. Dessa möbler var  
inte så omsorgsfullt smickade som de hem-  
gjorda och meddelarens fader, som var smickare,

yttrade jäfro vid ett tillfälle till dottern att han  
inte skulle vilja göra ett ridaut skap eller  
stol för det låga priset. Hötelbruk i Flävisken på 1900-t.  
Porslän: Trätallriker användes till i början av  
1900-talet vid ridan av porslän. Allt porslän  
köptes radda och hela serviser fanns endast i  
de rika hemmen. Porslän var mest från Rörstrand.  
Glas: Glas köptes i stan eller av hängresande  
och användes som bruksglas. Präster i glasen var  
vida upphitt, oftast dekorerade med lulklor el. dy,  
och på fot.

Tapeter: Antingen målade man blommor direkt på  
väggarna eller kläddes väggarna med fin papp.  
på vilken man i hökiga, många färger målade  
alltånda krusiduller <sup>i kalk eller skablon</sup> och i början av 1900-talet  
var tapeterna i allmänhet brak. Liurummet kläddes  
först. Tapeterna kom samtidigt till både stugor  
och gårdar.

Spisar: Spisjärnsgarnarna stannade kvar från 1800-talet men på 1900-talet kom rostspisar. Man fick värma från elrostby bruk och placerade dem mitt på en vägg, då de gav mest värme.

Järnredskap: Smiden i byn gjorde verktygen själva, men i början av 1900-talet kunde man få köpa dem i stan. De nya verktygen var nämligen och mera praktiska, men vissa klyvingsredskap som träckjärn användes dock bedrivna de nya, då de gamla hemmasmidade var hållbarare och kraftigare.

Lantbruksredskap: I början av 1900-talet kunde man köpa järnpinnar, späderkvarnar och plögar från fabriken i Småland. Tröskverk ha funnits redan 1850-talet, men förbättrade genom liöarna. I början av 1900-talet kom ströskrek, som underlättnade arbetet betydligt. De nya maskinerna var lättare, snabbare, effektivare. De stora grädarna tröskade med rymskivorna och man hövde redan omkring till de mindre och

ACC. N:R **M.** 12048:28.

FOLKLIVS-  
ARKIVET  
LUND

ställda maskinerna till förfogande mot betalning.  
Förvärfvare var Anton Olsson, Bonslätt och August  
Olsson, Öppmanna, som hade de första engelsk-  
verken. I början av 1900-talet hade man ett  
landbruksmärke i Broby, där de nya maskinerna  
demonstrerades. Till stadi förelagros de rikligaste  
handelsresorna, d. v. s. Kristianstad.